SIMON SCARROW
ŘÍMSKÁ CEST
MACRO A CATO V BRITÁNII ČELÍ ZÁKEŘNÝM ZLOČINECKÝM BANDÁM

Římská čest

Vyšlo také v tištěné verzi

Simon Scarrow

Římská čest – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŘÍMSKÁ ČEST

SIMON SCARROW

ŘÍMSKÁ ČEST

Přeložil Jaroslav Žerávek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2021 by Simon Scarrow
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Honour of Rome*
(First published by Headline Publishing Group, Great Britain, 2021)
přeložil © 2022 Jaroslav Žerávek
Redakce textu: Jiří Pacek
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-583-8
ISBN ePUB: 978-80-7595-584-5
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-585-2
ISBN PDF: 978-80-7595-586-9

Jonathanu Millsovi, který mě učil dějepis
a inspiroval moji lásku k tomuto předmětu

JIHOVÝCHODNÍ BRITÁNIE roku 59 n. l.

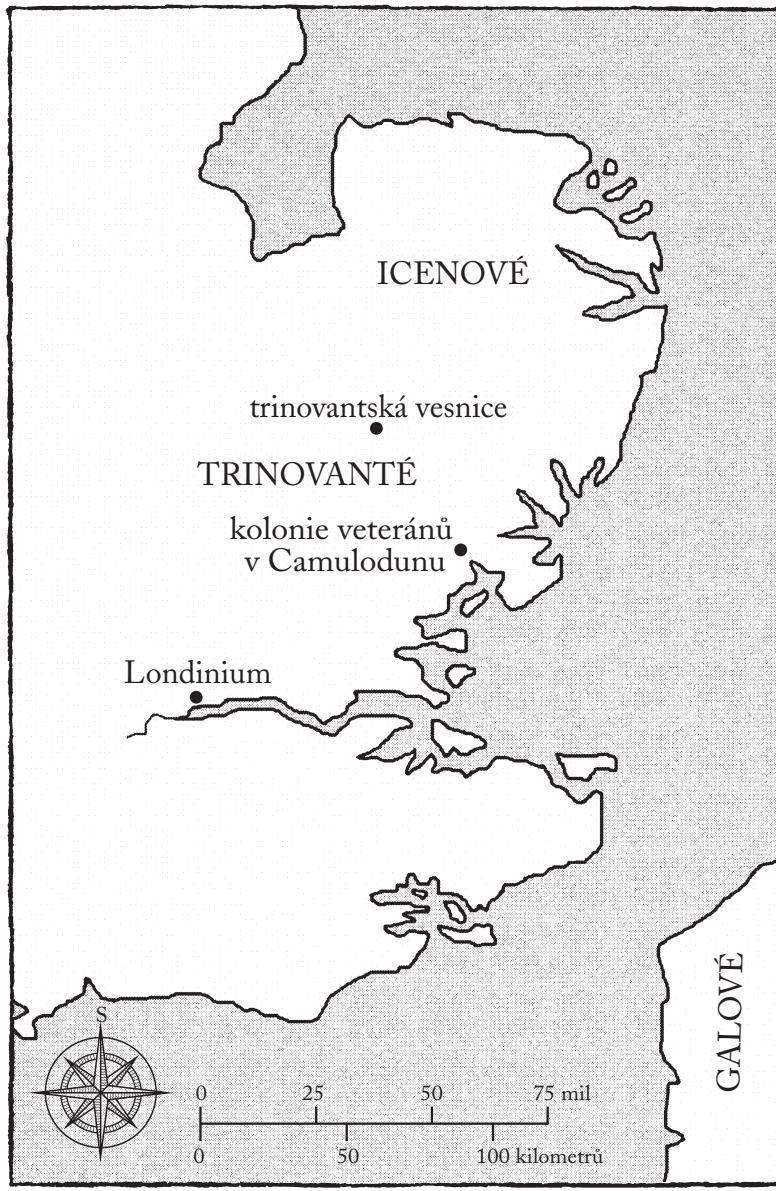

LONDINIUM roku 59 n. l.

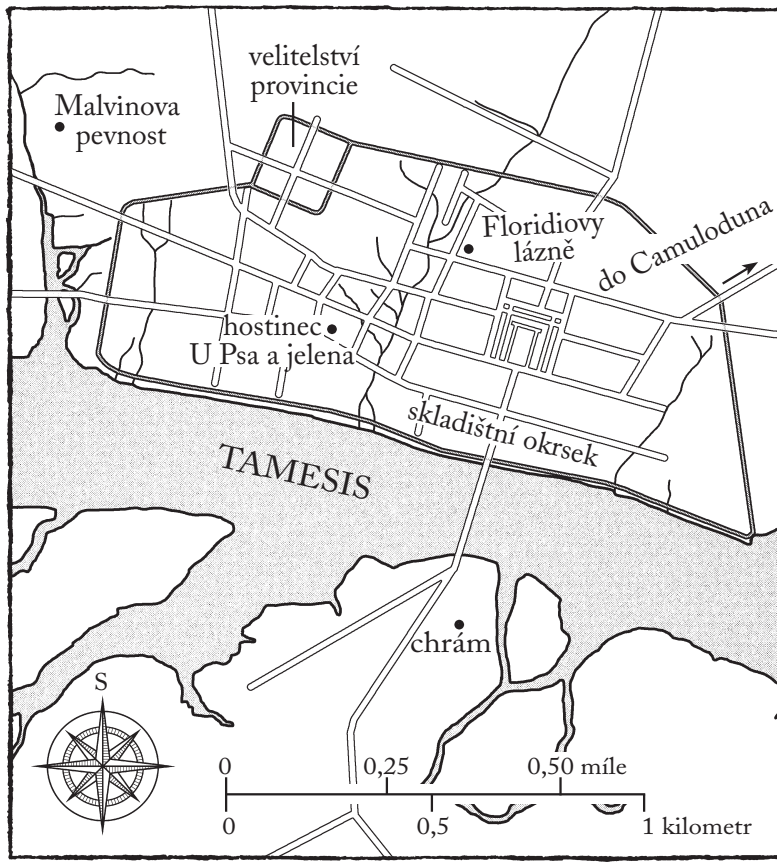

ORGANIZAČNÍ SCHÉMA,
BRITÁNIE roku 59 n. l.

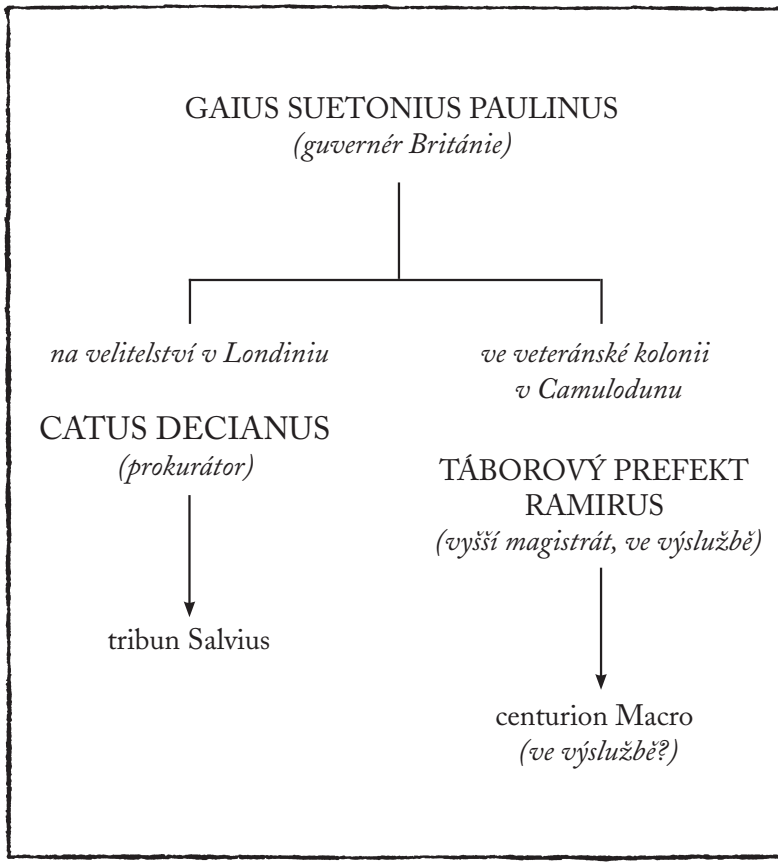

Seznam postav

centurion Macro: římský hrdina, který se těší na klidný život ve výslužbě v Británii, aspoň ve svých představách…
Petronella: Macronova manželka, která se těší na totéž

Posádka nákladní lodi *Delfín*
Androcus, Hydrax, Barco, Lemulus: nervózní posádka plující v neklidných vodách…
Parvus: plavčík se srdcem lva

V hostinci U Psa a jelena
Portia: Macronova matka a obchodní partnerka. Obchodnice tělem i duší…
Denubius: její podomek a taky něco víc

Na velitelství provincie v Londiniu
tribun Salvius: mladý aristokrat, který se těší na návrat do Říma
prokurátor Decianus: zkažený byrokrat, jehož poslali do Británie za trest
guvernér Paulinus: ambiciózní muž, který se těší, že se proslaví zjednáním pořádku v Británii

Zločinecké bandy v Londiniu
Malvinus: vůdce Štírů a muž, jehož nabídky je nebezpečné odmítnout
Pansa: jeho pobočník
Cinna: vůdce Čepelí s ambicí učinit ze své bandy nejmocnější ve městě
Naso: obávaný a zákeřný člen Čepelí

Ve veteránské kolonii v Camulodunu

Ramirus: táborový prefekt ve výslužbě, který se těší, že stráví stáří pokojně nad pohárem

Cordua: Ramirova manželka

Tibullus: důstojník velící opuštěné základně nedaleko Camuloduna

Laenas, Herennius, Ancus, Vibenius: vysloužilí veteráni ochotní ještě naposledy vyrazit do boje

Cardominus: domorodý průvodce, jenž nevychází dobře s domorodci

Mabodugnus: starý náčelník Trinovantů

Vládcové Icenů

Prasutagus: král Icenů, bohužel sužovaný smrtelnou chorobou

Boudica: Prasutagova žena urputně hájící zájmy svého kmene

Návštěvníci z Říma

prefekt Cato: nejlepší přítel centuriona Macrona. Uznávaný voják bez svolení být v Británii

Claudia Acte: Catonova milá a bývalá milenka císaře Nerona, který se domnívá, že zemřela ve vyhnanství

Lucius: syn Catona a jeho zesnulé manželky

Cassius: vořech s hrozivým vzezřením a ještě strašlivějším apetitem

A také

Caius Torbulo: předák přístavních dělníků se smyslem pro obchody

Camillus: hostinský na silnici mezi Londiniem a Camulodunem

Gracchus: majitel koželužny v Londiniu, kterého zločinecké bandy sdírají z kůže

Kapitola první

Řeka Tamesis, Británie, leden roku 59 n. l.

„Blíží se nějakej člun," pronesl centurion Macro a ukázal na řeku. Zatímco mžoural přes vodu, studený vítr mu čechral prošedivělé kadeře na čele. Ostatní na palubě *Delfína* se obrátili a spatřili malé nízké plavidlo, které poháněli čtyři muži u vesel. Tři další seděli na zádi a jeden stál na přídi a přidržoval se kvůli rovnováze lana. Člun vyjel ze zákrutu Tamesis necelé čtvrt míle od nich a rychle se přibližoval. Macro hned spočítal, že plavidlo brzy předežene lenivou obchodní loď, jež vezla jeho manželku a jeho proti proudu řeky do Londinia. Ačkoli muži nebyli ve zbroji a Macro nezahlédl ani žádné oštěpy nebo jiné zbraně, něco na jejich chování mu nesedělo.

„Hrozí nám nebezpečí?"

Obrátil se ke své manželce Petronelle, podsaditě ženě s oválným obličejem rámovaným tmavými vlasy, která byla jen nepatrně menší než on. Byli teď spolu už několik let a ona věděla, že ačkoli Macro odešel z vojska, jeho pronikavé smysly dokážou vytušit potenciální hrozbu.

„Pochybuju, ale člověk by měl bejt radši připravenej, ne?"

Odvrátil se od Petronelly, jež pozorovala člun, a klidným tónem oslovil kapitána obchodní lodi. „Na slovíčko, Androku."

Kapitán zachytil varování v Macronových očích a následoval ho k zádi, kde ležela zavazadla zakrytá kozími kůžemi. Macro odhrnul kůže a uvolnil západku truhly, v níž měl uloženou výstroj. Sáhl dovnitř, vytáhl meč, rychle si ho připnul a upravil tak, aby jílec seděl na obvyklém místě na boku. Opasek s druhým mečem podal Androkovi. „Vezmi si ho."

Kapitán zaváhal a pohlédl směrem k blížícímu se člunu. „Vypadají docela neškodně. Jsou ty zbraně fakt nutný?"

„Doufejme, že ne. Ale ze zkušenosti vím, že je lepší mít je připravený a nepotřebovat je, než nemít je připravený a potřebovat je."

Androkovi chvíli trvalo, než jeho poznámku zvážil, pak uchopil opasek a rychle si ho připnul kolem štíhlých boků. „A teď co?"

„Uvidíme, co udělají."

Slunce přes šedý příkrov mraků slabě ozařovalo řeku a fádní krajinu na obou březích. K cestujícím na palubě obchodní lodi se přes hladinu neslo šplouchání vesel. Člun udržoval kurz a minul větší plavidlo ve vzdálenosti třiceti stop. Macro viděl, jak muž na přídi obhlíží palubu. Zrakem rychle přelétl náklad a pak upřel pohled na Macrona a Androka. Stejně jako ostatní měl na sobě plášť a vlasy sepnuté koženým řemínkem.

Macro si odkašlal, odplivl přes bok lodi a zvedl ruku na pozdrav tak, aby všichni ve člunu pod poodhaleným pláštěm zahlédli jeho meč trčící z pochvy. „Zdravím, přátelé. Na plavbu po řece je docela studený odpoledne, co?"

Muž na přídi přikývl a usmál se, zatímco pod vousy pronesl rozkaz v domorodém dialektu ke svým druhům. Osádka přestala veslovat a jejich člun začal okamžitě zpomalovat. „Jo, docela studený," přešel do latiny se silným přízvukem. „Míříte do města?"

„Ano," odpověděl Androcus. „A vy?"

Muž posunkem ukázal proti proudu řeky. „Do rybářský vesnice pár mil odsud. Už se těšíme na večeři. Ať nad váma bdí bůh řeky."

Přiložil si na pozdrav prst k čelu a pak znovu oslovil dialektem muže u vesel. Zabrali a nízké plavidlo vyrazilo vpřed. Pokračovalo proti proudu a zanechávalo za sebou zvířenou brázdu.

Androcus si úlevně oddychl. „Vypadá to, že nakonec nebyl žádnej důvod k obavám."

Macro sledoval, jak člun míří pryč a blíží se k dalšímu zákrutu řeky. Z rákosí na břehu se valila mlha a člun jim zmizel z dohledu ještě dřív, než dosáhl ohybu. „Já si tak jistej nejsem. Jakej asi důvod mohli mít k tomu, aby byli v chladný zimní odpoledne na řece?"

„Jak to mám vědět? To by ses mohl zeptat na totéž kapitána, kterej v tuhle roční dobu přeplouvá moře z Galie."

Macro se na okamžik zamyslel. „Ta vesnice, o který mluvil. Znáš ji?"

Androcus zavrtěl hlavou. „Kolem řeky je jich pár, ale žádná tak blízko, jak říkal."

„Víš to jistě?"

Kapitán se zatvářil dotčeně. „Mezi Londiniem a Gesoriakem už se plavím

pátej rok. Znám Tamesis jako svoje boty. Povídám ti, centurione, že nejbližší vesnice je aspoň deset mil odsaď. Teda, možná je nějaká osada na konci každýho potoka, který do řeky přitýká, ale já o žádný nevím." Obrátil se a zahleděl se za člunem. „Snad máš pravdu. Ti chlapi se mi nelíbili."

„Ale nepovídej," odfrkl Macro. „Myslím, že máme problém. Podle mě není bezpečný se zastavovat na noc."

„Plavit se za tmy?" Androcus zavrtěl hlavou. „To v žádným případě."

„Říkals, že řeku znáš."

„Za světla, to jo."

„I v noci je to pořád stejná řeka," namítl Macro. „Naprosto ti věřím, že budeš schopnej vést loď v bezpečný vzdálenosti od těch chlapů. Co horšího se může stát? Když najedeme na mělčinu, tak prostě počkáme, až nás příliv zvedne a uvolní nás."

„Když v jakýkoli rychlosti narazíme do bahnitýho břehu, může se nám zlomit stěžeň."

„Tak pluj pomalu. I když přijdeš o stěžeň, pořád je to lepší, než abys přišel o loď, náklad, posádku, cestující a svůj život kvůli bandě říčních pirátů."

Kapitán si mnul bradu. „Když to říkáš takhle…"

„Přesně tak to říkám. Poplujeme dál."

Macro se odvrátil a zamířil zpátky za svou ženou. Povzbudivě se usmál. „Dnes na noc nezastavíme."

„Proč? Kvůli těm chlapům?" dovtípila se Petronella.

Přikývl. „Radši, pro jistotu."

„Jsou nebezpečný?"

„Bude lepší nečekat, abychom to zjistili." Krátce se zamyslel a pak zavolal na Androka. „Máte ty a tvoji mládenci nějaký zbraně?"

„Pár sekyr, nožů a ovijákovejch kolíků."

„Co zbroj?"

„Jsme námořníci, centurione, ne vojáci. K čemu by nám byla zbroj?"

„To je pravda," podotkl Macro. „Tak se postarej, aby muži byli vyzbrojený, a mějte oči na stopkách, až znovu vyplujeme. Jestli nás napadnou, bude to boj na život a na smrt. Piráti nebudou chtít nechat naživu žádný svědky. Vůbec s tím nepočítej. Jasný?" Rozhlédl se po posádce, aby se ujistil, jestli všichni chápou vážnost situace.

„A co já?“ zeptala se Petronella.

Macro na ni zamyšleně pohlédl. Byla to sice žena, ale od chvíle, co ji poznal, už párkrát sejmula solidním hákem nejrůznější otravy. V boji si odvahou nijak nezadala se spoustou mužů, které znal. Políbil ji na tvář. „Ty hlavně dávej pozor, ať v tý tmě nezabiješ moc našich mládenců, jasný?“

Zatímco zimní slunce klesalo k obzoru, posádka a cestující drželi hlídky a pátrali na březích porostlých rákosím po známkách nebezpečí.

„Kvůli tomuhle jsme se vzdali pohodlnýho života v Římě?“ ukázala Petronella na pustou krajinu. Tamesis, která byla přílivovou řekou, obnažovala s odlivem široké plochy bahnitého břehu. Za rákosinami na okraji vody se táhly nízké vyvýšeniny poseté shluky keřů a stromy bez listí.

Zavrtěla hlavou a schoulila se do kožešinového límce pláště. Macro pokrčil rameny. Z vojska ho propustili skoro před dvěma roky. Brzy nato se vydali do Británie, ale několik měsíců se zdrželi v Massillii, když Petronella onemocněla. Poté co se zotavila, Macro toužil dokončit co nejrychleji jejich cestu, i když to znamenalo přeplout moře ve vrcholící zimě. Kromě bohaté prémie, kterou dostal z císařské pokladny jako projev díků za tu spoustu let poctivé služby, obdržel také parcelu ve vojenské kolonii v Camulodunu. Bylo to víc než dost, aby mohl v pohodlí trávit penzi, pomyslel si s úsměvem.

„No, není to tady zas tak špatný,“ namítl.

„Že ne?“ pohlédla na něj a zvedla obočí. „Proč by vlastně chtěl Řím změnit tuhle… bažinu v provincii?“

Macro se zasmál, vrásčitá tvář se mu stáhla a zvýraznila jizvy, které mu brázdily obličej. Objal svoji ženu kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. „Nevidíš ji zrovna v nejlepších chvílích. Až přijde léto, bude to jiný. Je tady úrodná krajina, lesy plný zvěře. Po obchodních trasách sem ze zbytku říše putujou všechny možný myslitelný výdobytky.“ Odmlčel se a kývl k řadám džbánů s vínem naskládaných těsně vedle sebe v seně v nákladovém prostoru. „Počkej pár roků a Británie se nebude nijak lišit od jakýkoli jiný provincie. Uvidíš. Že mám pravdu, Androku?“

Kapitán stál na malé zvýšené plošině na přídi a obhlížel řeku před nimi. Obrátil se a přikývl. „Jo. Každej měsíc přeplouvá mezi Galií a Británií víc

lodí. Měla bys teď vidět Londinium, paní. Za pár let se rozrostlo z obchodní stanice ve veliký město. Je to tam sice ještě pořád trochu drsný, ale až se věci srovnají, bude to krásný místo."

„Hm," zabručela Petronella a znovu obrátila pohled k neutěšené blátivé a mlžné krajině táhnoucí se na obou březích.

Macro se zamračil a pomalu nasál vzduch. Uvědomoval si pravděpodobnost toho, že ať řekne cokoli, nijak tím situaci nezlepší. Tak už to chodí s ženami, pomyslel si. Pokud jim člověk nedokáže číst myšlenky a říct, co chtějí slyšet, je lepší neříkat vůbec nic. Jenže s mlčením šlo ruku v ruce riziko, že vyprovokuje výčitku, že muži jsou necitliví burani, neschopní podpořit své ženy. Macrona zvyklého na bojiště mátlo, že v těchto záležitostech neexistuje žádná vítězná strategie. Ženy své muže naprosto přechytračily a jim nezbývalo než ustoupit do kouta a se vzdorným stoicismem očekávat konec.

Kapitán vzhlédl k pásu mraků postupujícímu od východu. „Doufejme, že to není sníh."

Macro sledoval směr jeho pohledu a přikývl. Zhruba za hodinu padne tma a jeho vůbec netěšila představa další mrazivé noci strávené na palubě.

„Co na tebe vlastně čeká v Londiniu?" zeptal se Androcus. „Nejspíš převelení k jedné z legií, co?"

Macro zavrtěl hlavou. „S vojskem už jsem skončil. Já a moje žena jsme tady, abysme vydělali nějaký peníze a užili si pohodlný penze. Patří mi polovička jednoho hostince. Posledních pár let ho vede moje máma."

„Ale? Možná jsem o něm slyšel."

„U Psa a jelena se to tam jmenuje. Na dobrým místě, nedaleko od řeky. Podle jejích dopisů se jí docela daří."

„U Psa a jelena… Ne, tam to neznám. Jenže já zase v Londiniu tolik času netrávím. Tak akorát vyložím náklad a naberu další a pak zase pluju zpátky do Galie. Na pití chodím hned v přístavu."

„Jestli to chceš vyzkoušet u mě, tak platím první rundu," nabídl přátelsky Macro.

„Děkuju ti, pane," usmál se Androcus. „Třeba tě vezmu za slovo."

Oba muže zaujal rychlý pohyb v rákosí u bližšího břehu. O okamžik později se do vzduchu vznesla překvapená volavka a zamířila přes vodu.

Kapitán s vysloužilcem na sebe s úlevným úsměvem pohlédli a vrátili se k hlídce.

Když soumrak uvolnil místo noci, teplota prudce klesla. Androcus v obavě, že by mohli ve tmě najet na mělčinu, rozkázal posádce, aby skasala dvě plachty a zpomalila tak loď. *Delfín* klouzal proti proudu středem širokého řečiště Tamesis. Jejich tempo připadalo Macronovi nesnesitelně pomalé a v duchu proklínal Androka, že je tak opatrný a raději nepluje dál pod plnými plachtami. Ale lodi velel ten druhý a Macro věděl, že nemá smysl vysvětlovat kapitánovi, jak má dělat svoji práci. Kromě toho potřeboval dávat pozor na známky nebezpečí. Kdyby došlo na boj, bude jediný na palubě s potřebným výcvikem. Nevěřil, že by posádka dokázala odrazit sama bandu říčních pirátů, kteří byli zvyklí zabíjet a loupit.

Petronella stála vedle něho a potěžkávala ovijákový kolík. Macro ji objal kolem ramen a přivinul si ji k sobě. Po chvíli jí tiše pošeptal do ucha: „Kdyby se věci nějak zvrtly, udělej všecko pro to, aby ses dostala pryč. I kdybys musela skočit z lodi do řeky a plavat. Až budeš na břehu, vydej se do hostince mý matky. Ona už se o tebe postará."

Ztichli a stejně jako kapitán a jeho posádka vyhlíželi známky člunu, jenž je před necelými dvěma hodinami minul.

„Podívejte se tamhle," ukázal Macro k jižnímu břehu. V přítmí stěží rozpoznal dvě postavy, které vyšly z nízkých křovin a vylezly na malé návrší nad řekou. Zastavily se a pohlédly směrem k *Delfínu*. Pak se rozběhly směrem ke keřům na úpatí návrší a zmizely jim z očí.

„Co chystají?" zeptal se Androcus.

„Nejspíš nás sledujou. Pokud dokážeš nějakým způsobem tyhle necky popohnat, možná by se to teď hodilo."

Kapitán zvedl krátce ruku a odpověděl: „Nefouká vůbec žádný vítr. Takže se můžeme spoléhat jen na příliv. A ten pomůže pirátům, když zaútočí, protože mají lehčí loď."

Strach v jeho hlase byl zcela jednoznačný. Macro se obrátil, sevřel mu ramena a vztekle pronesl: „Tak hele, když dojde na boj, tvoje posádka se bude obracet k svýmu kapitánovi. Ty jdeš na lodi příkladem. Tak se zhluboka nadechni a seber se, Androku." Pustil muže a poplácal ho po paži.

„A kromě toho, máš mě, a já už zažil něco bitev. Předčím všecky bandity v nějaký bárce z močálů. Nepanikař. Dostanem se z týhle šlamastyky a v pořádku doplujem do Londinia. Je to jasný?“

„J-jo.“ Kapitán si odkašlal. „Udělám, co je moje povinnost.“

„Tak se mi líbíš.“ Macro se zasmál. „Takže nás teď dostaň co nejrychleji proti proudu řeky.“

Androcus přistoupil ke svým mužům, kteří stáli u boku a pozorovali jižní břeh. Tiše jim rozkázal, aby vytáhli jednu plachtu. O okamžik později se ozvalo šustění kůže a slabé mlasknutí, jak se vítr opřel do plachty. Kolem čáry ponoru zabublala voda. Když Macro obhlížel břehy na obou stranách, viděl, že se konečně dali do pohybu. Na obloze se od východu valila těžká mračna, pod nimi ještě větší temná masa ohlašující déšť nebo sníh. Když budou mít štěstí, ztíží se tím pirátům šance, že je ve tmě najdou. Na druhou stranu, pomyslel si Macro, stejné počasí by naopak mohlo až do posledního okamžiku skrýt blížící se nepřátelské plavidlo. Vzhledem k okolnostem se rozhodl, že bude nejlepší promluvit si s posádkou, dokud mají všichni ještě čas jasně uvažovat.

„Mládenci,“ promluvil tak hlasitě, aby ho posádka zřetelně slyšela, „na slovíčko. Ti piráti si budou myslet, že Delfín je prostě další obyčejná nákladní loď, s posádkou, kterou snadno přemůžou. Budou se spoléhat na to, že se pro samej strach nezmůžeme na žádnej odpor. To bude jejich nejlepší zbraň proti nám. Takže jim musíme ukázat, že se nebojíme. Když po nás půjdou, chci slyšet, že je pěkně krvelačně přivítáte. A nebudem čekat s bojem, až se dostanou na palubu. Najděte si něco, co po těch hajzlech hodíte, hned jak se přiblíží. A když se budou snažit dostat na palubu, počkáme si na ně u brlení a vezmeme je po hlavě dřív, než vůbec přešlápnou přes bok. A kdyby vás napadlo utíkat z boje, tak myslete na to, že není kde se schovat. Takže je buď zaženeme na útěk, nebo padnem v boji, jasný?“

Odmlčel se a pohlédl na temné postavy stojící před ním. Plavčík zůstal u kormidelního vesla. Macro si vybavil, co se během krátké plavby z Galie o posádce dozvěděl. Vedle kapitána stál jeho zástupce Hydrax, podsaditý veselý muž, který působil jako schopný námořník. Za širokým koženým opaskem měl zasunutou sekeru. Po jeho boku čekali zbývající dva lodníci,

Barco a Lemulus. Také oni jednali s oběma cestujícími přátelsky. Barco se vyzbrojil robustním lodním hákem a jeho druh držel ovijákový kolík. Kapitán měl Macronův rezervní meč a stál s rukou položenou na jílci. V tu chvíli si Macro uvědomil, že nezná plavčíkovo jméno. Chlapec, nanejvýš tak třináctiletý, celou dobu nepromluvil a jeho druzi ho oslovovali prostě „kluku".

„Mládenče," zavolal na něj Macro. „Jakou zbraň máš ty?"

Stín na zádi si volnou rukou sáhl k boku. Ozvalo se temné zaskřípání, a když zvedl ruku, spatřil Macro sotva rozpoznatelný tvar čepele dýky.

„Dobrá," poznamenal Macro. „Takže všichni víme, co musíme udělat."

„A co tvoje žena?" zeptal se Androcus.

„Já jim nacpu do chřtánů jejich vlastní koule," zavrněla výhružně Petronella a Macrona potěšilo, že se muži při té poznámce rozesmáli. Jsou připravení na boj tak, jak jen může být hrstka civilistů, usoudil.

Něco se mu otřelo o čelo, a když vzhlédl, spatřil, že se z temnoty dolů snáší drobné tvary. Takže sníh, ne déšť. První malé tečky záhy ustoupily velkým nadýchaným vločkám, které usedaly na palubu a pláště posádky vyhlížející nebezpečí. Za několik okamžiků pokrývala tmavé trámoví horní konstrukce *Delfína* tenká sněhová vrstva. Macro si musel zastínit oči, když mžoural přes vodu a bouře mu hnala sníh pod úhlem do obličeje.

„Vidíš něco?" zeptala se Petronella.

„Moc ne, ale oni tím pádem taky ne."

Padající sníh zdusil všechny zvuky kolem lodi. Na všech stranách vířící vločky zahalily i ty nejslabší náznaky břehů za temným proudem řeky, takže měl Macro pocit, že je plavidlo odříznuté od světa, a ztrácel orientaci.

„Budeme muset spustit plachtu," poznamenal Androcus. „Plujeme naslepo, dohlédnu maximálně padesát stop dopředu. Jestli teď najedeme na mělčinu, přijdeme o stěžeň, ne-li o celou loď a náklad, když prorazíme trup."

„Udržuj kurz," odpověděl rozhodně Macro. „Ještě chvíli. Jen než ustane ta bouře."

„Kdo říká, že ustane? Je to příliš nebezpečný."

Kapitán se obrátil k posádce a chystal se zavolat rozkaz, když vtom je sněhová bouře předehnala. Na obou stranách znovu viděli břehy Tamesis.

Spíš dílem náhody než v důsledku plavebních zkušeností se *Delfín* držel přesně uprostřed řeky. Vůbec nehrozilo, že by najel na mělčinu, jak se Androcus obával. Temný pruh bouře před nimi se rychle vzdaloval.

A pak se ze sněhu vynořil temný obrys pirátského člunu a směřoval pod úhlem přímo jim do cesty. Posádka člunu ze všech sil veslovala pobízená velitelem a blížila se ke kořisti.

Kapitola druhá

„Jsou tady!“ zvolal Macro a posádka nákladní lodi se zadívala směrem, kterým ukazoval. Už bylo jasné, že nemají šanci uprchnout. Člun se dostane přímo před jejich příď.

Macro spustil paži a rozhlédl se po ostatních. Díky slabé vrstvě sněhu, jež pokrývala palubu, jasně rozpoznával jejich obličeje a také lanoví se proti noční obloze rýsovalo jako jemné bílé šňůry. Potěšilo ho, že Androcus a jeho muži už nepůsobí tak vyděšeně. Tvářili se vážně a podle všeho se smířili s tím, že bitvě, kterou musí svést, se nelze vyhnout. Petronella oproti tomu nasadila smrtelný výraz. Hlavu mírně skloněnou a v tmavých očích se jí blýskalo, zatímco zatínala zuby.

„To je moje paní,“ usmál se Macro. „Pořádně to těm hajzlům nandej, ať na to nezapomenou.“

Pohrdavě odfrkla. „Ti rozhodně nebudou žít tak dlouho, aby vůbec mohli zapomenout, až se do nich pustíme.“

Macro přikývl a znovu se obrátil k blížícím se pirátům. Proud jejich člun mírně stočil, ale oni se vůbec nepokoušeli změnit kurz k nákladní lodi.

„Šance jsou skoro vyrovnaný.“ Promluvil tiše, aby námořníky uklidnil. „A oni musí přelézt přes bok, aby se k nám dostali. Prostě jenom nesmíme ztratit nervy a nedovolit jim, aby vylezli na palubu. Jakmile některý z nich zabijeme nebo zraníme, ostatní ztratí odvahu a dají se na útěk. Jdeme na to, mládenci?“

Androcus a jeho posádka váhavě přikývli.

Macro vyrazil mečem do vzduchu. „Tak jim dejme co proto.“

Pootevřel ústa, zhluboka se nadechl a pak zahřímal: „Za Delfína!“

Posádku ale nijak nevybudil, naopak viděl, jak sebou muži trhli. Zaťal druhou ruku v pěst a pokynul jim. „No tak, ať to od vás slyší! Delfín! Delfín!“

Ostatní se připojili, zpočátku váhavě, ale pak, s rostoucím odhodláním,

stále hlasitěji a hrozili zbraněmi pirátům. Muži ve člunu se obrátili a zadívali se přes vodu, až musel jejich vůdce veslaře okřiknout. Znovu zabrali a mířili s plavidlem před nákladní loď. Macro se naklonil směrem k přídi, aby člun neztratil z očí. „Teď už se každou chvíli stočí směrem k nám."

Zatímco sledoval, člun se stočil přímo před nákladní loď a zpomalil.

„Na co čekají?" nechápal Androcus.

Macro okamžik napínal zrak dopředu a pak odpověděl. „Nemám tušení. Ledaže by…"

Vylezl na malou plošinu na přídi, zachytil se stěžňového lana a rozhlédl se. Napínal uši, jestli nezaslechne něco jiného kromě tichého vrzání lanoví a zdušeného šplouchání vesel člunu zepředu. Pak ze tmy vlevo zaslechl výkřik. Obrátil se k levému břehu, zatímco hlas v pirátském člunu křikl odpověď. Pocítil, jak se mu stáhl žaludek. Plán pirátů byl jasný. První člun bude čekat, dokud se druhý nedostane na pozici, a pak napadnou nákladní loď z obou stran. Macro se spoléhal na to, že bude mít v boji navrch, ale teď bude muset rozdělit své bojovníky a velení nad polovinou svěřit Androkovi. Nebyl přesvědčený, že kapitán lodi má na takový boj odvahu.

„Poslyš, Androku," spustil klidným tónem. „Chci, aby sis vzal dva muže a bránil levobok. Hydrax může bojovat se mnou a mojí ženou."

„A co kluk?"

Macro se ohlédl po drobné postavě, která držela kormidelní veslo. „Řekni mu, ať zůstane, kde je, a udržuje kurz. V boji moc platnej nebude. Aspoň ne nějak významně. Ale v každým případě mu půjč nůž. Může ho potřebovat."

„Když říkáš," odpověděl váhavě Androcus.

Macro mu sevřel paži. „Pamatuj, tohle je boj na život a na smrt. Buď je odrazíme, nebo nás všecky pobijou. Žádnej jinej výsledek není. Neušetří žádný svědky svýho pirátství."

Kapitán přikývl. Macro ho pustil a muž zamířil k zádi.

„Myslíš, že se na něj můžem spolehnout?" zeptala se tiše Petronella.

„Máme jinou možnost?" Macro se přiměl k úsměvu. „Jsi připravená?"

„Hm."

Obě skupinky se rozešly na svá místa a připravily se, zatímco pozorovaly, jak se k nim přes říční proud blíží druhý člun. Posádky si vyměnily

povely a pak se obě menší plavidla obrátila k *Delfínu* a vyrazila po proudu co nejrychleji každé k jednomu boku nákladní lodi. Macro tasil meč a sevřel ho v ledovém vzduchu, aby se ujistil, že má prsty dostatečně pružné a budou dobře svírat jílec.

Když se přiblížil první člun, spatřil, jak se mezi veslaři vztyčila jedna postava a zamířila lukem. O okamžik později jim nad hlavami zasvištěl šíp a Hydrax sebou trhl a přikrčil se. Piráti měli čas jen na jednu další střelu. Tentokrát se železný hrot šípu s ostrým prasknutím zabořil do trámů pod Macronem. Potom člun narazil do přídě a stočil se kolem boku. Přes zábradlí přelétl tmavý hák a narazil do paluby. Vzápětí muži ve člunu napnuli připevněné lano. Špice se zaklesly do dřevěné konstrukce lodi a připoutaly ji k menšímu plavidlu.

Macro zvedl meč a ťal po tenkém lanu táhnoucím se přes zábradlí, jenže v posledním okamžiku lano sklouzlo směrem k němu a čepel se zakousla do dřeva. Vypáčil ji ve chvíli, kdy prvního z pirátů vyzvedli jeho druzi přes bok lodi a on seskočil na palubu. Byl mrštný a nezavrávoral, když si připravil krátkou sekeru v jedné ruce a dýku v druhé. Od protějšího boku lodi se ozvalo zadunění, jak k němu přirazil druhý člun. Piráti zajásali, ale Macro neměl šanci se ohlédnout. Místo toho se vrhl na prvního nepřítele na palubě *Delfína*. Pirát se přikrčil, rozmáchl se sekerou, ale Macro po něm skočil, než muž dokázal zaútočit. Snadno vykryl útok dýkou, pak nabral ramenem piráta pod bradou takovou silou, že lehčího muže odhodil a ten dopadl na záda na palubu. Než muž dokázal popadnout dech, Macro se nad něj postavil a vrazil protivníkovi do krku krátký meč. Zakroutil jím doleva a doprava, pak vyprostil hrot a ustoupil, aby čelil dalšímu pirátovi.

Druhý muž se přehoupl přes zábradlí mezi Macrona a Petronellu, zatímco třetí vylezl těsně za Hydraxem. Macro se obrátil, ale než se mohl hnout, sevřely mu čísi prsty kotník. Pirát, kterého srazil k zemi, se plazil po palubě, strašlivě chroptěl, jak mu z rány stříkala krev a zanechávala ve sněhovém poprašku černou stopu. Sekyru upustil, ale ve druhé ruce stále svíral dýku a nyní s ní ťal po centurionově lýtku. Hrot mířil vysoko, rozerval lem Macronovy nohavice a zanechal mělkou ránu. Macro obrátil druhou botu proti mužově hlavě a prudce ho kopl. Musel zraněnému pirátovi uštědřit dva kopance, než muž uvolnil sevření a Macro se mohl vrhnout

na pomoc Petronelle. Stála v objetí s menším útočníkem a s vrčením ho bušila do týla ovijákovým kolíkem. Zatímco Macro přihlížel, čelem nabrala protivníkův nos a pak ho kousla do tváře. Pirát zařval šokem a bolestí a chystal se ji udeřit pěstí, v níž svíral sekeru.

„Moji ženu v žádným případě!" zařval Macro. Popadl muže za zápěstí a prudce je zkroutil, až hlava sekery praštila piráta do zad a vyrazila mu dech. Pak pod úhlem vrazil meč zdola nahoru do pirátova boku, přirazil muže k zábradlí, kde do něj Petronella strčila tak prudce, že přes ně muž přelétl a šplouchl do řeky.

Nebyl čas, aby si vychutnali okamžik triumfu. Macro uviděl, jak Hydraxe srazil zásah obitou palicí na kolena. V tu chvíli vycítil pirát nebezpečí zezadu a ohlédl se přes rameno. Spatřil, že se Macro protáhl kolem Petronelly a žene se k němu. Pirát se otočil, máchl palicí a srazil stranou meč, který zvedl Macro, aby ránu vykryl. Zbraň mu vypadla z prokřehlých prstů a zarachotila o palubu několik stop od něj. Pirát vycenil zuby ve vítězoslavném zavrčení a chystal se znovu zaútočit, ale vzápětí zkřivil obličej bolestí. Hydrax mu ovijákovým kolíkem roztříštil ze strany koleno. Muž se začal kácet, když se na něj Macro vrhl a vzal ho mohutným hákem do čelisti. Pirátovi prudce poskočila hlava dozadu a pak se omráčený svalil na Hydraxe.

„Macrone! Pomoc!"

Macro se ohlédl a uviděl, jak další útočník popadl zezadu Petronellu za vlasy a vleče ji k sobě. Snažila se mu vytrhnout, ale nedokázala jeho stisk překonat. Macro popadl obitou palici, obešel svoji ženu a rychlým pohybem praštil muže do lokte. Stačilo to, aby pirát svoji oběť pustil. Vzápětí už se k němu Petronella obrátila, sevřela mu rukama hrdlo a zuřivě ječela. Pirát se jí pokoušel odtrhnout ruce a neztratit rovnováhu. Přirazila ho k zábradlí, pak odtáhla pravou ruku, sevřela ji v pěst a dala mu ránu do nosu. Současně mu pustila krk a uhodila ho silně do klíční kosti, až přelétl přes bok do pirátského člunu, kde zůstal ležet a sténal.

Tři piráti, kteří pořád čekali, až budou moci vniknout na palubu, opatrně vzhlédli a zvažovali své šance. Macro pustil palici a popadl sekeru prvního útočníka, kterého složil. Rozmáchl se po hákovacím lanu pevně napnutém přes zábradlí lodi. Povolilo při třetím zásahu a člun vyrazil pryč za záď *Delfína*.

Macro přerývaně dýchal. Pohlédl po palubě k místu, kde Androcus a jeden z jeho mužů bojovali proti útočníkům z druhého člunu. Druhý lodník ležel nehybně na palubě. Kapitán stál zády ke stěžni a odrážel dva piráty vyzbrojené meči. Když se mu Macro chystal vydat přes palubu na pomoc, uviděl, jak jeden z útočníků předstírá výpad. Androcus se pootočil, aby se bránil, a v tu chvíli druhý útočník skočil vpřed a vrazil meč kapitánovi do boku. Androcus se svezl na kolena, jeho vlastní meč mu vypadl na sněhem pokrytou palubu. Piráti se blížili a chystali se ho dorazit.

Macro zvedl sekeru a vrhl ji po bližším z obou pirátů. Ostří ho zasáhlo mezi lopatky. I když část nárazu pohltil plášť, rána muži vyrazila dech a on vrávoral do cesty svému společníkovi. Macro se shýbl pro kapitánův meč, pak piráta prudce strčil do beder, aby měl jistotu, že muž vrazí do druhého útočníka. Vzápětí ťal po pirátově nechráněné hlavě a mužova lebka povolila s tichým vlhkým prasknutím. Útočník v křečích klesl na kolena a prudce se třásl. Macro ho odstrčil stranou a stanul před druhým pirátem, který o krok ustoupil a obezřetně centuriona pozoroval.

„Copak?“ zavrčel Macro. „Rovný boj nám nevoní, co?“

Najednou se noc rozsvítila, jako by plavidlo zasáhl blesk, a Macronův zrak zahalila jasná bílá zář. Slyšel, že ho Petronella volá, pak do něj něco prudce vrazilo a strhlo ho k zemi. Světlo zeslábloa on cítil na obličej chlad sněhu a zjistil, že se nemůže nadechnout. Pod úhlem spatřil temné stíny a vzápětí mu do rozmazaného zorného pole vskočila další, menší postava. Ozval se třeskot kovu, zasténání a vzápětí Macronovi kleslo na nohy tělo. Na paži ucítil horký dech, přerývaný, jak muž ještě několikrát zalapal po dechu. Potom sebou škubl a nehybně ležel.

„Macrone…“

Hlavu měl obrácenou, uloženou v ženském klíně. Pak viděl, že se nad ním tyčí Petronella, stěží rozpoznatelná na pozadí chladných hvězd, které se třpytily na obloze, teď už zcela bez mraků. S každým nádechem ho všechno bolelo a zmohl se jen na chraplavé zašeptání: „Dorazte je…“

Za ní spatřil dvě postavy: muže na palubě, se zdviženými pažemi, aby si chránil hlavu, a menší postavu třímající sekeru, kterou útočila na protivníkovo tělo. Petronella nepřestávala jednou rukou podpírat Macronovu

hlavu, ohlédla se, palici zdviženou a připravená udeřit. Pak klacek položila vedle něho. „Je po všem. Vzdali se."

Cítil, jak se mu točí hlava, a snažil se obhlédnout situaci. Pocítil nával nevolnosti a přemáhal nutkání zvracet.

„Počkej, pomůžu ti vstát," řekla Petronella. Odtáhla z Macronových nohou mrtvolu, pak popadla manžela pod pažemi, s tichými nadávkami ho zvedla na nohy a držela ho vzpřímeně. Macro sevřel lodní zábradlí a pohlédl na řeku. Spatřil, že oba čluny míří k jižnímu břehu a přeživší piráti divoce veslují. Obrátil se a rozhlédl se po palubě.

Hydrax seděl na okraji kormidelní plošiny a držel si hlavu v dlaních. Barco nehybně ležel, lebku téměř rozpolcenou zásahem sekery. Lemulus stál nad mrtvolou piráta, kterého zabil. Adrocus se opíral o stěžeň, ruku si tiskl na ránu v boku a ztěžka dýchal. Hoch dřepěl u lodního zábradlí, kolíbal se pomalu dopředu a dozadu a pravou ruku si držel na ráně na druhé paži. Na palubě bylo pět pirátů, dva z nich se stále se sténáním pohybovali. Ostatní leželi bez hnutí. V tu chvíli si Macro vybavil tu drobnou postavu, jež se vrhla na piráta, který se ho chystal dorazit. Odkašlal si, shýbl se a poplácal chlapce po rameni.

„Děkuju ti, můj mladej příteli. Máš to u mě."

Hoch vzhlédl, plaše se usmál, pak zkřivil obličej a sklopil zrak ke své paži.

„Počkej, podívám se," řekl Macro. Odtáhl chlapci ruku a vzápětí mu začala po druhé paži stékat krev a kapala na špinavý sníh na palubě. Macro přiložil chlapcovu dlaň zpátky na ránu. „Drž si ji tam. Vsadím se, že ta rána pořádně štípe, co? Ale zahojí se. Věř mi."

Petronella stáhla z jednoho mrtvého piráta plášť a za pomoci dýky ho trhala na provizorní obvazy. Jedním obvázala chlapcovu paži a pak přešla k Androkovi.

„Radši se ti na to podívám. Sundej si opasek a zvedni tuniku."

Když otálel, mlaskla. „Šetři si tu upejpavost pro někoho jinýho, kapitáne. Já už jsem to všecko viděla."

Androcus ji poslechl a Petronella se naklonila, aby si zranění prohlédla. Hrot pirátova meče pronikl kapitánovi do těla těsně pod hrudním košem a vyšel ven kůží na zádech.

„Ošklivý," zabručela.

„Umřu?“

„To jednoho dne my všichni. Ale myslím, že pro tebe dneska není ten pravej den. Pokud se ovšem ta rána nezanítí. Obvážu ti ji, aby přestala krvácet. Až doplujem do Londinia, můžeš si ji dát ošetřit od jednoho z vojenskejch zřízenců z posádky. Teď se ale připrav, nebude to příjemný.“

Stočila kus vlněné látky do pevného smotku a přitiskla ho na vstupní ránu. Kapitán zaťal zuby a sykl.

„Přidrž si to,“ poručila, pak z pláště utrhla široký pruh a ovinula ho kapitánovi kolem těla. Když skončila, kapitán spustil tuniku a Petronella přešla k Hydraxovi.

„To je ale ženská, centurione,“ prohlásil obdivně Androcus. „V boji je jako démon a vyzná se v ošetřování ran. Nemáš doma ještě nějakou takovou?“

„Ani náhodou. Je jedna z milionu a celá jenom moje.“ Macro se pousmál a pak ukázal na plavčíka. „Jak se jmenuje ten mladej?“

„Nemá jméno. Našel jsem ho hladovýho na molu v Gesoriaku a vzal ho k sobě. Ani necekl, a pak jsem zjistil proč. Někdo mu vyřízl jazyk. Když mu zvedneš vlasy, zjistíš, že mu taky uřízli ucho. Byl to otrok. Možná utekl nebo ho snad jeho pán opustil. Od něj se pravdu samozřejmě nedozvíš. Když jsem ho nakrmil, zvládá lehký úkoly na lodi a střídá u kormidla, když je loď v klidnejch vodách. K ničemu jinýmu se moc nehodí.“

„No, mně zachránil život.“

„Jo, viděl jsem. Nikdy by mě nenapadlo, že to má v sobě,“ zamyslel se Androcus. „Statečnej kluk.“

Směr větru se najednou změnil a plachta se nadmula. Androcus udělal pár kroků ke kormidelnickému místu, pak se prudce zastavil bolestí a sevřel si rukou ránu.

„Sednout,“ rozkázal Macro a pak se obrátil ke kapitánovu zástupci. „Hydraxi, převezmi velení. Musíme vyrazit, než se ti piráti vzpamatujou a pokusí se o další útok.“

Hydrax se obrátil ke kapitánovi, který jen souhlasně zasténal, než se svezl na palubu a se skloněnou hlavou přemáhal další nápor bolesti. Jeho podřízený pohlédl na plavčíka. „Mladej, dokážeš kormidlovat?“

Chlapec vzhlédl a přikývl. Vstal, zamířil na záď a za chůze si tiskl zraněnou paži k hrudi. Zdravou rukou popadl kormidelní veslo a stál připravený.

Lemulus byl ztuhlý z předchozích událostí a Hydrax s ním musel zatřást, než se mu vrátily smysly. Pak sevřel lana, která ovládala úhel plachty.

„Můžu něco udělat?“ zeptal se Macro.

„Nejlepší bude, když ty a tvoje paní nebudete překážet. Není čas učit suchozemce, jak pracuje námořník.“ Hydrax se zarazil a omluvně sklonil hlavu. „Chci jenom říct, že tys už udělal dost, pane. Bylo by po nás, nebejt tebe.“

„Tak dobrá.“ Macro se vesele zasmál.

Odvedl Petronellu na záď a dal si ošetřit ránu na noze. Když skončila, stála a pozorovala ho ve slabém svitu hvězd.

„Co tvoje hlava?“

„Jen mě po ní zlehka klepli, to je všecko.“

„Mně to přišlo víc než jen lehký klepnutí. Ukaž.“

Než mohl zareagovat, natáhla ruku a opatrně mu osahala kůži na hlavě. Zarazila se, když ucítila slepené vlasy a krev stékající mezi prsty.

Macro sebou trhl. „No tak, opatrně. Máš ošetřovat ránu, ne naklepávat šunkovou kýtu.“

„Chudáčku,“ opáčila výsměšně. Utrhla další pruh látky a ovázala mu hlavu. „Hotovo. Tohle aspoň pomůže zastavit krvácení. Až bude víc světla, pořádně se na to podívám.“

Vyhlédla do tmy, zamžourala, aby rozpoznala detaily na břehu, a pak se tiše zeptala: „Myslíš, že se vrátí?“

„Pochybuju. Dali jsme jim výprask, na kterej nejsou zvyklí. S největší pravděpodobností se stáhnou, aby si vylízali rány a oplakali mrtvý, a příště si vyberou snadnější kořist. Když už je řeč o mrtvejch…“

Macro popadl meč a prořízl hrdla obou zraněných pirátů. Potom přehodil jejich těla přes bok spolu s těmi, kteří už byli mrtví. Voda po jejich dopadu krátce zavířila a pak jim zmizeli z očí. Macro si třel ruce, aby si trochu zahřál prokřehlé prsty, a nepřestával pozorovat hladinu, zatímco *Delfín* klouzal proti proudu Tamesis k Londiniu.

Asi o hodinu později se od východu přihnal další pás mraků a čerstvý příděl sněhu zakryl krvavé cákance a další stopy po zoufalém boji. Také Barcova mrtvola se zohavenou hlavou teď naštěstí ležela pod bělostným sněhovým rubášem.

Když se nad zimní krajinou objevily první stopy svítání, plulo se jim snáz. Po pirátech nebylo nikde stopy a na řece se objevilo několik obchodních plavidel mířících oběma směry.

„Tolik k pohodlný penzi," zabručel si Macro tiše.

Kapitola třetí

Londinium bylo ten typ pohraničního města, které ucítíte ještě dřív, než je spatříte. Nakyslý puch splašků, kouř z ohnišť a nedefinovatelná směsice odérů z koželužen, hnijící vegetace a ostrý čpavý zápach zvířat a lidí, kteří je chovali. Ten pach se nesl po řece, jako by byl svázán s tokem Tamesis, a přirozená bahnitá barva řeky milosrdně skryla hnědé pruhy vytékající z kanalizace a stok, v nichž proudil odpad z města k okraji vody.

Androcus ukázal na mastný opar, kterým pronikaly sloupy dýmu, jež se táhly po celém obzoru a znečišťovaly jasnou modrou oblohu. Šlo o nepříjemný kontrast s bělostnou sněhovou pokrývkou ležící na krajině po obou stranách temných vod Tamesis. Kapitán *Delfína* vystřídal hocha u kormidelního vesla a ten tvrdě spal schoulený pod rezervními plášti. „Ještě dva zákruty řeky a budem tam. A já se tentokrát hodně těším, až na konci plavby uvidím přístav," dodal procítěně Androcus.

Jakmile se dostatečně rozednilo, Petronella všem zkontrolovala rány a pořádně je obvázala. Hydrax seděl na palubě se zkříženýma nohama a zašíval sukno, do kterého zabalili Barcovu mrtvolu. Použil k tomu dva námořnické pláště a s každým stehem pevně utahoval silný motouz navlečený do kostěné jehly pro výrobu plachet, takže vlněná látka obepínala obrysy mrtvoly. Lemulus už dříve vložil skromný majetek mrtvého do koše, aby ho předal jeho rodině, až se loď vrátí do Gesoriaka.

„Co uděláte s mrtvolou?" zeptal se Macro.

„Před Londiniem je pahorek, tam mrtvýho spálíme. Popel vezmeme s sebou, až vyplujeme do Galie. Jenomže nejdřív budu potřebovat dva lodníky. Jednoho místo něj a druhýho, co mi bude pomáhat, dokud se trochu nezotavím."

„A co ten chlapec?" zeptala se Petronella. „Taky bude potřebovat čas, aby se mu zahojila ta rána. S jednou rukou toho teď moc nezastane."

Androcus přikývl a okamžik se zamyslel. Pak odfrkl. „Možná nastal

čas, abych ho pustil k vodě. Nemůžu si dovolit ho krmit, když nemůže pracovat."

„Já myslím, že si to můžeš dovolit," řekl tiše Macro. „Vzhledem k tomu, co jsme zaplatili za plavbu, a navíc dostaneš zaplaceno za náklad."

„No tak jo, můžu si to dovolit, ale nebudu si ho držet, když se od něj nedočkám pořádný práce. Jsem obchodník, žádnej dobroděj, centurione." Kapitán se cynicky pousmál. „Když o něj máš takový starosti, tak si ho tedy vezmi."

Macro nebyl člověk, který rád hraje s někým komedie, a okamžitě se rozhodl, že už má blafování svého protějšku dost. „Tak jo, vezmem si ho."

Petronella zvedla obočí. „Vážně?"

Macro po ní krátce varovně střelil pohledem, zatímco kapitán měl co dělat, aby vydýchal překvapení nad centurionovou reakcí. Pak polkl a napřímil se. Hned zkřivil obličej, protože snahou o zaujetí asertivního postoje si očividně přivodil bolest v boku. Prudce nasál vzduch a zaťal zuby. „Pochopitelně, když říkám, ať si ho vezmete, tak myslím, že ho můžete koupit. Koneckonců je mladej a má před sebou spoustu dobrejch roků. Když ho budeš pravidelně krmit a trénovat, bude zdravej a silnej. Dobrá investice, řekl bych."

„Ale ještě před chvíli jsi ho chtěl pustit k vodě."

„Jen takovej slovní obrat." Androcus se nutil k úsměvu. „No tak, centurione, vážně sis nemyslel, že bych se toho kluka jen tak zbavil. Vždyť je to svým způsobem člen rodiny."

Petronella odfrkla. „O takovou rodinu bych vážně nestála."

„Souhlasím," přitakal rozhodně Macro. „Myslím, že kapitánovi prokážeme službu, když mu od toho kluka pomůžeme."

„No tak hele," protestoval Androcus. „Je to plavčík a to znamená, že mám právo rozhodnout, co s ním bude, stejně jako o každým z mý posádky."

„Kolik?" přerušil ho Macro.

Kapitán přimhouřil vypočítavě oči. Jeho cestujícího s poctami propustili z vojska, což znamenalo, že má do penze spoustu peněz. „Vzhledem ke klukovu potenciálu bych řekl, že na trhu za něj shrábnu docela slušný peníze. Takže dvě stě denárů by byla poctivá cena."

„Kecy. Nemá jazyk, vždycky bude dobrej jenom na manuální práci. Zbavím tě ho za padesát."

„Padesát!" Androcus si teatrálně přitiskl dlaně k hrudi. „To je…"

„To je všecko, co ode mě dostaneš. Konečná nabídka."

„Padesát?" Androcus se kousal do rtu. „Ale z císařský mincovny. Žádný ty zničený mince, který kolujou v Galii."

„Z císařský mincovny," přitakal Macro. „Takže jsme dohodnutý?"

Kapitán chvíli naoko otálel, pak si plivl do dlaně a napřáhl ruku. „Tak jo. Ale okrádám tím sám sebe."

Macro vytáhl ze zamčené truhly mezi zavazadly mince a podal mu je. Androcus je pozorně spočítal, potom je nasypal do koženého váčku, který mu visel na řemínku kolem krku. „Je tvůj. Jsem rád, že jsem se ho zbavil!"

Macrona se na okamžik zmocnily pochyby nad tou rychlou transakcí. Neměl žádný záznam o vlastnictví, nic, co by zaručovalo právní převod toho kluka od jednoho pána na druhého. Uvažoval, zda jde vůbec o právně závaznou transakci. Pár kroků od něj ležel chlapec schoulený na boku a s hlavou položenou na dlaních. Zlehka oddechoval a neměl tušení, že jeho život právě nabral nový směr. Macro uvažoval, jak asi tu zprávu přijme.

Androcus obrátil pozornost zpět k řízení lodi a centurion zůstal stát s rukama v bok a hleděl na spícího kluka. Petronella si stoupla vedle něj a objala ho kolem pasu.

„No, tak to bylo nečekaný. Centurione Macrone, podle všeho mě, co budu živa, nepřestaneš překvapovat." Obešla ho a zastavila se před ním. Rychle ho objala a políbila na neoholenou tvář. „Proč jsi to udělal?"

„To kdybych věděl."

„Vážně? Myslím, že to asi souvisí s tím, že ti ten chlapec v noci zachránil život."

Macro pokrčil rameny. „Možná. A možná jsem prostě jenom tak měkkej. V každým případě bude ten kluk další krk, co budem muset krmit. Až se mu časem paže zahojí, rozhodně ho pořádně zaměstnám v matčině hospodě."

„To určitě." Petronella na chlapce soucitně pohlédla. Shýbla se a pohladila ho něžně po černých kadeřích. Hoch zasténal, pohnul se a pak si spokojeně povzdychl. Láskyplně se usmála.